

DINAH JEFFERIES

ARBATOS PLANTATORIAUS ŽMONA

The Sunday Times
BESTSELERIS NR. 1

baltos lankos

A woman in a long, flowing red dress stands in profile, holding a large, light-colored parasol. She is positioned on a stone ledge overlooking a pond filled with lily pads. The background is a lush, green garden with trees and a small bridge in the distance. The overall atmosphere is serene and classic.

DINAH JEFFERIES

ARBATOS
PLANTATORIAUS
ŽMONA

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė Inga Stančikaitė

baltos lankos

Prologas

1913 m., Ceilonas

Moteris pakėlė prie lūpų plonytį baltą voką. Išgirdusi tolumoje skambant ilgesingai sentimentalią sinhalų fleitos melodiją, akimirką sudvejojo. Ji susimąstė apie savo sprendimą, dar kartą viską pasvėrė, lyg svirtų akmenėlį delnuose, tada užklajavo voką ir atrėmė jį į vazą su vystančiomis raudonomis rožėmis.

Lovos su baldakimu kojūgalyje stovėjo senovinė otomanė – padaryta iš tamsaus medžio, atlasiniu muaru dengtais šonais ir paminkštintu odiniu dangčiu. Pakėlusį jį, moteris ištraukė savo dramblio kaulo spalvos vestuvinę suknelę ir, raukydamasi nuo pasklidusio šleikštaus rutuliukų nuo kandžių kvapo, uždėjo ją ant kėdės atlošo.

Išsirinkusi rožę, nulaužė žiedą, dirstelėjo į kūdikį ir nudžiugo, kad jis vis dar miega. Priėjusi prie tualetinio stalelio, nulaužtą gėlę prisidėjo prie šviesių plaukų – kokios puikios šilko gijos, nuolat kartodavo *jis*. Papurtė galvą ir nuleido žiedą žemyn. Ne šiandien.

Kūdikio drabužėliai jau buvo sudėlioti padrikomis krūvelėmis ant lovos. Pirštų galiukais palietusi ką tik išskalbtą puošnų švarkelį, moteris prisiminė, kaip mezgė jį ištisas valandas, kol įskaudo akis. Greta drabužių mėtėsi balto vyniojamojo popieriaus lapai. Ilgiau nedelsusi, ji sulankstė mėlyną švarkelį, apglobė jį dviem popieriaus lapais ir nunešusi įdėjo į patį otomanės cinukuotu vidumi dugną.

Kiekvienas drabužėlis buvo sulankstytas, apglobtas popieriumi ir padėtas greta vienas ant kito sukrautų vilnionių kepurų, megztų vaikiškų batelių, naktinukų ir šliaužtinukų. Mėlyna. Balta. Mėlyna. Balta. Paskutiniai liko muslino medžiagėlės ir frotiniai šluostukai. Sulanksčiusi juos nužvelgė savo rytinį darbą. Nors puikiai suprato, ką tai reiškia, ji nenusigando.

Judančios kūdikio blakstienos rodė jį tuoj prabusiant. Reiktų paskubėti. Jos išsirinkta rytietiško šilko ryškaus jūros žalumo suknelė nesiekė kulkšnių, aukštai ties talija ją puošė juosta. Tai – jos mėgstamiausia, iš Paryžiaus atsiųsta suknelė. Vilkėjo ją per vakarėlį, tą vakarą, kai – tvirtu jos įsitikinimu – buvo pradėtas vaikas. Ji vėl stabtelėjo. Ar tik nebus ši suknelė suprasta kaip noras kuo skaudžiau įgelti? Negali žinoti. Bet ji dievino suknelės spalvą ir nepaliovė to sau kartojusi. Labiausiai jai patiko spalva.

Kūdikis šniurkštelėjo ir ėmė nerimti. Ji dirstelėjo į laikrodį, iškėlė vaiką iš lošio ir įsitaisiusi krėsle prie lango pajuto, kaip lengvas vėjelio dvelksmas vėsina odą. Saulė kybojo aukštai danguje, tai rodė dieną būsiant karštą, kažkur name sulėjo šuo, o iš virtuvės sklido svaiginantys maisto aromatai.

Prasiseğusi naktinius, ji atidengė blyšką it marmuras krūtį. Kūdikis pasitrynė ir apžiojo spenelį. Jis žindė taip stipriai, kad šviežiai sutrūkinėjusius spenelius taip skaudėjo, jog teko prikąsti lūpą. Norėdama nukreipti mintis nuo skausmo, ji nužvelgė kambarį. Prisiminimai, įsikūniję į kasdienius daiktus, slypėjo visuose keturiuose kampuose: raižytas pakojis, atkeliavęs iš Šiaurės, jos pačios siūtas šviestuvo gaubtas prie lovos, kilimas iš Indokinijos.

Ji paglostė kūdikio skruostą, šis liovėsi žindęs ir pakėlęs laisvąją ranką vienai už širdies griebiančiai akimirkai ištiesė mažus pirštelius jai prie veido. Tokiu momentu galima ir pravirkti.

Pamaitinusi mažylį, suvyniojo jį į minkštą, nertą šalį ir paguldė ant lovos, tada apsirengė pati ir paėmusi jį į glėbį

paskutinį kartą apsižvalgė. Laisvąją ranką uždarė otomanę, įmetė nulaužtąją rožę į lakuotą šiukšlių dėžę ir delnu perbraukė per vazoje likusių vystančių gėlių žiedus. Pažirę žiedlapiai pro baltąją voką krito žemėn ir tarsi kraujo lašai leidosi ant poliruotų raudonmedžio grindų.

Ji atvėrė stiklines duris ir apsidairiusi sode įkvėpė tris gurkšnius jazminais dvelkiančio oro. Vėjelis nurimo, fleita nutilo. Ji tikėjosi pajusti baimę, bet vietoj to užplūdo malonus palengvėjimo jausmas. Vien palengvėjimas, ir to pakako. Tada ji tvirtai žingsnis po žingsnio ėmė tolti nuo namo, įsivaizduodama blyškiausio atspalvio alyvinę – ramybės – spalvą.

PIRMA DALIS

Naujas gyvenimas

Pirmas skyrius

Po dvylikos metų, 1925 m., Ceilonas

Rankoje laikydama šiaudinę skrybėlę, Gven atsirėmė į druskinus turėklus ir vėl pažvelgė žemyn. Jau valandą stebėjo besikaitaliojančias jūros spalvas, pro šalį praplaukiančius popierių skutus, susiraičiusias apelsinų žieveles ir lapus. Dabar vanduo iš sodriausio turkio spalvos virto purvinai pilku, ir ji suprato, kad liko nebe daug. Kiek stipriau persisvėrusi per turėklą žiūrėjo, kaip tolyn nu-plaukia sidabrinio audinio atraži.

Garsiai, pratisai ir labai arti sustūgus laivo ragui, ji krūptelėjo ir iš nuostabos paleido turėklą. Jos delnu nuslydo mažas atlasinis rankinukas su plona karoliukais puošta rankena – atsisveikinimo dovana nuo motinos. Ji aiktelėjo ir ištiesė ranką, bet buvo per vėlu – rankinukas pliūkstelėjo į vandenyną, purvinos bangos jį pagavo ir nusitėpė gilyn. O drauge su juo ir jos pinigus bei tvarkingai sulankstytą Lorenzo laišką su nurodymais.

Ji apsižvalgė ir viduje vėl pajuto nubundant tą nerimą, kurio nepajėgė nusikratyti nuo pat išvykimo iš Anglijos. Nuo Glosteršyro toliau nei iki Ceilono nelabai ir nusigausi, sakė tėvas. Galvoje aidint jo balsui, staiga ją nugąsdino kitas – akivaizdžiai vyriškas, bet neįprastai saldus.

– Pirmą kartą Rytuose?

Ji atsisuko, įpratusi prie to, kad violetinės jos akys ir blyški oda visada atkreipia aplinkinių dėmesį, bet turėjo prisimerkti nuo ryškiai spiginančios saulės.

– Aš... Taip. Atvykau pas savo vyrą. Neseniai susituokėme, – ji atsikvėpė ir susiturėjo neišpliurpusi visos istorijos.

Į ją žvelgė plačiapetis, vidutinio ūgio vyras tvirta nosimi ir žvilgančiomis karamelinėmis akimis. Ją pribloškė juodi jo antakiai, garbanoti plaukai ir tamsi, blizganti oda. Kiek nedrąsiai ji spoksojo į jį, kol šis pagaliau atvirai nusišypsojo.

– Jums pasisėkė. Gegužę jūra paprastai būna gerokai audringesnė. Spėju, – tęsė jis, – jūsų vyras yra arbatos plantatorius.

– Iš kur žinote?

Jis skėstelėjo rankomis.

– Matosi.

Ji dirstelėjo į savo kreminės spalvos suknelę: pažemintas liemuo, aukšta apykaklė ir ilgos rankovės. Nenorėjo pasirodyti tokia nuspėjama, bet suprato, kad jei ne šifono šalikėlis ant kaklo, galėtų atrodyti apsileidusi.

– Mačiau, kas nutiko. Apgailestauju dėl rankinės.

– Kvailai pasielgiau, – tarė ji vildamasi, kad nerausta.

Jei būtų buvusi panašesnė į savo pusseserę Franę, gal būtų leidusi su juo į kalbas, bet dabar, nusprendusi, kad trumpas jų pokalbis baigtas, nusigręžė stebėti, kaip laivas artėja prie Kolombo. Virš mirgančio miesto tolumoje boluojančių violetinių kalvų link driekėsi kobalto mėlio dangus, medžiai teikė pavėsį, o ore aidėjo virš ant vandens besisupančių laivelių nardančių kirų klyksmai. Staiga ją persmelkė jausmas, kad daro kažką kitoniško nei visada. Ji buvo pasiilgusi Lorenzo ir akimirksnį pabandė jį įsivaizduoti. Nors tam neprireikė didelių pastangų, jos vaizduotėje jis buvo toks tikroviškas, kad paširdžiuose suplazdėjo drugeliai. Ji giliai įkvėpė to, kas, jos manymu, turėtų būti druskingas oras, ir maloniai nustebo užuodusi kažką kur kas stipresnio nei druskos aromatas.

– Kas tai? – paklausė atsisukusi į vyrą; šis, kaip ir numanė, nebuvo nė pajudėjęs iš vietos.

Jis sustingo ir giliai įkvėpė.
– Cinamonas ir tikriausiai sandalmedis.
– kažkas saldaus.
– Jazminai. Ceilone daugybė gėlių.
– Kaip žavu, – tarė ji, bet juto, kad esama dar kažko; gundantį kvapą trikdė iš kažkur sklindantis rūgštus tvaikas.
– Bijau, kad dar ir netikusi kanalizacija.
Ji linktelėjo. Tikriausiai taip ir bus.
– Aš neprisistačiau. Mano vardas Savis Ravasingas.
– Ak! – ji nutilo. – Jūs esate... Norėjau pasakyti, kad nemačiau jūsų per vakarienę.
Jo veidas persikreipė.
– Manau, norėjote pasakyti, kad keliauju ne pirmąja klase.
Aš sinhalas.
Ji tik dabar pastebėjo, kad vyras stovi kitoje klases skiriančio virvės pusėje.
– Na, malonu susipažinti, – tarė ji, nusitraukdama vieną baltą pirštinaitę. – Aš Gvendolina Huper.
– Tikriausiai būsite naujoji Lorenso Huperio žmona.
Ji nustebusi linktelėjo, sukiodama ant piršto žiedą su dideliu Ceilono safyru.
– Pažįstate mano vyrą?
Jis linktelėjo.
– Teko susipažinti su jūsų vyru, taip, bet dabar, bijau, turiu pasišalinti.
Ji ištiesė ranką, džiaugdama siųsdamasi pažintimi.
– Tikiuosi, kad Ceilone būsite labai laiminga, ponio Huper.
Jis nepaėmė jam ištiestos rankos, ir jai teko ją nuleisti. Vyras prie krūtinės pridėjo suglaustus pirštais į viršų delnus ir nežymiai nusilenkė.
– Teišsipildo jūsų svajonės... – jis užsimerkė, akimirka dar pastovėjo ir tada pasišalino.

Keistas jo gestas ir žodžiai Gven kiek sutrikdė, bet ji tik gūžtelėjo pečiais, o mintyse jau sukosi svarbesni reikalai. Ji privalo pamėginti prisiminti pamestus Lorenzo nurodymus.

Laimei, pirmiausia išsilaipino pirmoji klasė – vadinas, ir ji. Dar syki prisiminusi ką tik sutiktą vyrą, ji nepajėgė numaldyti susižavėjimo. Dar niekada nebuvo sutikusi tokio egzotiško žmogaus, ir būtų buvę kur kas smagiau, jei jis būtų likęs ir palaikęs jai draugiją, nors, žinoma, jis negalėtų.

Jos niekas neparuošė tvilkančiam Ceilono karščiui, akį rėžiančioms spalvoms bei ryškiausios šviesos ir tamsiausio šešėlio kontrastui. Triukšmas ją tiesiog pritrenkė: varpai, ragai, žmonių galybė, aplink verpetais zujantys vabzdžių spiečiai – galiausiai ji pasijuto nešama it viena tų nuolaužų, kurias anksčiau stebėjo vandenyje. Kai foninį triukšmą nustelbė garsus trimitavimas, ji apsisuko ir it prikaustyta įsistebeilijo į medinę prieplauką, kur iškėlęs straublį garsiai maurojo dramblys.

Atsitokėjusi nuo ką tik išvysto vaizdo su drambliu, ji ryžtingai užėjo į uosto vadovybės pastatą ir pasirūpino savo lagamino pervežimu. Tada prisėdo ant medinio suolo. Tvyrojo karštis ir drėgmė, o nuo saulės ją gelbėjo tik skrybėlė, kuria kartkartėmis ji pavaikydavo irusių spiečius, ropinėjančius jai palei plaukus. Lorensas žadėjo pasitikti ją prie dokų, bet kol kas jo niekur nesimatė. Sukdama galvą ir mėgindama prisiminti, ką jis liepė daryti atsidūrus kritinėje padėtyje, ji vėl pastebėjo poną Ravasingą, išeinantį pro laivo šone buvusias antrosios klasės duris. Tikėjosi, kad nusukusi nuo jo žvilgsnį paslėps savo sumišimą dėl tokios nemalonios padėties, tad ėmė stebėti, kaip kitame dokų gale į baržą atmetinai kraunamos arbatos dėžės.

Nuotekų dvokas seniai buvo permušęs pikantišką cinamono aromatą ir dabar maišėsi su įvairiais kitais šleikščiais kvapais: riebalų, jaučių mėšlo, pūvančios žuvies. Uoste vis daugėjo nepatenkintų

keleivių, prie jų nenuilstamai kibo prekeiviai, trokštantys iškišti brangakmenius bei šilką, ir iš nerimo jai pasidarė negera. Ką reikės daryti, jei Lorensas neateis? Jis žadėjo. Jai tik devyniolika, ir jis puikiai žino, kad nuo Pelėdų dvaro ji nėra buvusi nuvykusi toliau nei iki Londono, kur kelis syk lankėsi su Frane. Ji nusiminė ir pasijuto baisiai vieniša. Gaila, kad Prancūzijoje užtrukusi pusseserė negalėjo keliauti drauge, ir nors Gven Lorensui būtų patikėjusi net savo gyvybę, dabar negalėjo nuvyti lengvo susierzinimo.

Minioje lakstė būrelis pusnuogių, cinamono lazdelėmis nesinų rudaodžių vaikų. Žvelgdami didžiulėmis maldaujančiomis akimis, jie prašinėjo rupijų. Ne vyresnis kaip penkerių mažylis ištraukė cinamono ryšulėlį Gven. Ji prikišo jį prie nosies ir pauostė. Vaikas prabilo, bet ji tegirdėjo neaiškų balbatavimą, be to, vis vien neturėjo rupijų, kurių galėtų duoti padaužai, o dabar nebeturėjo net ir anglišių pinigų.

Ji atsistojo kiek prasivaikščioti. Pūstelėjo trumpas vėjo gūsis, iš kažkur toli atnešdamas bauginantį garsą – bum, bum, bum. Būgnai, pamanė ji. Garsas buvo stiprus, bet ne tiek, kad būtų buvę įmanoma perprasti ritmą. Ji nebuvo nuklydusi toli nuo ant suolo palikto krepšio, o išgirdusi šūktelint poną Ravasingą pajuto, kaip kaktą išmuša prakaito lašai.

– Ponia Huper, nepalikite savo krepšio be priežiūros.

Ji atbula ranka nusibraukė kaktą.

– Nepaleidau jo iš akių.

– Žmonės čia vargingi ir tokios progos nepraleis. Eime, aš panešiu jūsų krepšį ir surasiu vėsesnę vietelę palaukti.

– Jūs labai malonus.

– Nė kiek, – tarė jis ir pirštų galiukais paėmęs ją už alkūnės nuvedė pro vadovybės pastatą. – Čia Bažnyčios gatvė. Pažvelkite ana ten, pačiame Gordono sodų kampe – surija, dar vadinama tulpmedžiu.

Ji dirstelėjo į medį. Platus jo kamienas gulė klostėm it moteriškas sijonas, o ryškiai oranžinių varpo formos žiedų nusagstyta laja teikė keistai liepsningą pavėsį.

– Jis šiek tiek atvėsins, nors popietei šitaip kaistant, o liūčių sezonui vėluojant, palengvėjimo bus maža.

– Iš tiesų, – tarė ji, – jums visai nereikia likti su manimi.

Jis prisimerkė.

– Negaliu palikti jūsų čia vienos, nė grašio neturinčios užsienietės mūsų mieste.

Patenkinta jo draugija, ji nusišypsojo.

Jiedu nukulniavo jo nurodytos vietos link, ir ji dar valandą praleido atsirėmusi į medį, jausdama, kaip po drabužiais kūnu žliaugia prakaitas, ir svarstydamą, į ką įsivėlė, sutikusi gyventi Ceilone. Triukšmas dar labiau sustiprėjo, ir nors vyras, minios spaudžiamas, stovėjo visai greta, jam vis vien teko šaukti, kad būtų išgirstas.

– Jei jūsų vyras nepasirodys iki trečios, tikiuosi, neprieštarausite, jei pasiūlysiu toliau laukti viešbutyje „The Galle Face“. Ten erdvi, yra ventiliatorių ir gaiviųjų gėrimų. Jums ten bus nepalyginamai vėsiau.

Nenorėdama judintis iš vietos, ji delėsė.

– Bet kaip Lorensas sužinos, kad aš ten?

– Sužinos. Visi bent kiek autoritetingi britai keliauja į „The Galle Face“.

Ji dirstelėjo į įspūdingą viešbučio „Grand Oriental“ fasadą.

– Ne ten?

– Tikrai ne ten. Pasikliaukite manimi.

Spiginančioje saulėkaitoje vėjas jai tiesiai į veidą bloškė smėlio gūšį, ir jos skruostais pasipylė ašaros. Ji ėmė markstyti, trinti akis, nuoširdžiai vildamasi, kad šiuo vyru galima pasitikėti. Gal jis teisus. Tokiame karštyje ir mirti galima.

Netoli nuo jų, po virš gatvės iškabintomis baltų kaspinų eilėmis, susibūrė žmonės, o pačiame margai apsirengusių moterų grupelės viduryje stovintis vyras rudu apdaru ėmė leisti keistus aukštus garsus. Ponas Ravasingas pamatė, kad Gven visa tai stebi.

– Tas vienuolis gieda *pirith*, – paaiškino jis. – Tai dažnai atliekama prie mirštančiojo, kad dvasia rastų kelią. Šiuo atveju, manau, giedama dėl to, kad toje vietoje nutiko kažkas labai blogo ar bent jau kažkas mirė. Vienuolis stengiasi iš tos vietos išvalyti bet kokius likusius blogio pėdsakus, prašydamas dievų palaiminimo. Ceilone mes tikime dvasiomis.

– Jūs visi budistai?

– Aš taip, bet yra ir induistų bei musulmonų.

– O krikščionių?

Jis linktelėjo.

Suėjus trečiai valandai Lorenzo vis dar nesimatė, ir vyras, ištiesęs ranką, žengtelėjo į šalį.

– Na?

Ji linktelėjo, ir jis pakvietė vieną iš rikšą traukiančių vyrų – šis buvo prisidengęs tik turbanu ir labai riebaluota strėnjuoste.

Pamačiusi perkarusią rudą nuogą vyro nugarą, ji sudrebėjo.

– Juk tikrai nevažiuosiu šituo?

– Labiau prie širdies bulių traukiamas vežimas?

Dirstelėjusi į ovalių oranžinių vaisių prikrautą baldakimu dengtą vežimą mediniais ratais, ji pasijuto raustanti.

– Atleiskite, ponio Huper. Man nederėtų erzinti. Jūsų vyras vežimais gabena arbatos dėžes. Mes keliautume mažesne karieta. Su vienu buliumi ir iš palmės lapų sukurptu stogu.

Ji dūrė pirštu į oranžinius vaisius.

– Kas tai?

– Karališkieji kokosai. Skirti tik sultims. Ar jūs ištroškusi?

Buvo ištroškusi, bet papurtė galvą. Ant sienos už pono Ravasingo kabėjo didelis plakatas, vaizduojantis geltonai raudoną sarį vilkinčią tamsiaodę moterį su pintu krepšiu ant galvos. Basas jos pėdas puošė apyrankės, galvą ji buvo apsimyniojusi geltona skara. Plakatas skelbė: „Arbata *Mazzawattee*“. Gven rankos sudrėko nuo šalto prakaito, ją staiga suėmė pasibjaurėtina panika. Ji buvo labai toli nuo namų.

– Kaip matote, – kalbėjo ponas Ravasingas, – mašinų čia labai nedaug, ir pravažiuoja jos retai, su rikša tikrai būtų greičiau. Jei jums nemiela, galime palaukti, aš pamėginsiu gauti žirgo traukiamą kariatę. Arba, jei padės, galiu su jumis keliauti rikša.

Lyg gavęs ženklą, pėsčiųjų, dviratininkų, vežimų ir kariatų maišatyje pasirodė didelis juodas automobilis, jis vos nekliudė būrio miegančių šunų. Gven su palengvėjimu pamanė, kad tai Lorensas, bet dirstelėjusi pro pravažiuojančios mašinos langą pamatė tik dvi stambias vidutinio amžiaus europietes. Viena iš jų atsisuko į Gven, jos veide buvo matyti nepritarimas.

Na taip, pamanė Gven, paskatinta veikti, – teks keliauti rikša.

Priešais viešbutį „The Galle Face“ vėjyje siūravo laibų palmių guotas, o pats pastatas labai britiškai glaudėsi prie vandenyno. Kai ponas Ravasingas, kuo šilčiausiai nusišypsojęs, rytietiškai atsiveikino, ji liūdnai nulydėjo jį akimis. Praėjusi dvejus įvijus laiptus, ji įsitaisė palyginti vėsiamе vestibulyje „Palm Lounge“. Ji kaipmat pasijuto lyg namie ir užsimerkė, laiminga gavusi progą atsikvėpti nuo kone nepakeliamo užplūdusių jausmų proveržio. Bet atokvėpis ilgai netruko. Jei Lorensas atvyktų dabar, rastų ją atrodančią išties apgailėtina, o tokio įspūdžio sudaryti ji visai nenorėjo. Gurkštelėjusi Ceilono arbatos apsižvalgė – poliruotos tikmedžio grindys buvo apstatytos kėdėmis ir staliukais. Viename kampe diskretiškas ženklas rodė kelią į moterų tualetą.

Saldžiai kvepiančiame kambarėlyje su daugybe veidrodžių ji apsišlakstė vandenių begalę kartų veidrodžiuose atkartotą savo veidą ir užsipurškė truputėlį kvepalų „Après L’Ondée“, kuriuos, laimei, buvo įsidėjusi į krepšį, o ne nuskendusią rankinę. Jautėsi tokia lipni, pažastimis sruvo prakaitas, bet ji tik iš naujo susisegė plaukus į tvarkingą kuodelį ant sprando. Jos plaukai – karališka didybė, sakė Lorensas. Tamsūs, ilgi ir garbanoti. Kartą, jai paminėjus, kad norėtų nusikirpti juos trumpai kaip Franė, *flaperių* stiliumi, jis tiesiog pasibaisėjo, iš už nugaros ištraukė vieną garbaną, pasilenkė ir smakru pasitrynė į jos viršugalvį. Paskui priglaudė delnus prie skruostų, pirštais surinko plaukus ir išsižiūrėjo į ją.

– Niekada nesikirpk plaukų. Pažadėk man.

Ji tik linktelėjo, nes prabilti nepajėgė – jo rankos pažadino tokį saldų, iki tol nepatirtą jaudulį.

Jų vestuvinė naktis buvo tobula, nors nė vienas nemiegojo, o jam teko keltis dar prieš aušrą, kad suspėtų pasiekti Sautamptoną ir nepavėluotų į laivą, vykstantį į Ceiloną, kuriame jo laukė verslo reikalai. Nors ir buvo nusivylęs, kad ji nekeliaus drauge, jiedu sutarė, kad laikas netruks prabėgti, ir jis neprieštaravo jos sprendimui palaukti Franės. Ji pati tokio sprendimo ėmė gailėtis vos tik jam išvykus ir nebegalėjo įsivaizduoti, kaip išters tą laiką, kurį teks praleisti atskirai. Bet dėl savo nuomojamo nekilnojamojo turto Franė Londone užtruko ilgiau, nei planuota, tad Gven nusprendė keliauti viena.

Gven buvo pribloškiančio grožio, tad kavalierių jai niekada netrūko, bet Lorensą ji įsimylėjo tą pačią akimirką, kai pastebėjo per koncertą Londone, į kurį ją nusivedė Franė. O kai jis jai nusišypsojo ir ryžtingai atlėkė susipažinti, ji visai pametė galvą. Po to jiedu matėsi kas dieną, o jam pasipiršus, ji pakėlė nuraudusį veidą ir nedelsdama sutiko. Jos tėvai nebuvo sužavėti tuo, kad dukrą ketina vesti trisdešimt septynerių metų našlys, ir tėvą prireikė

įkalbinėti, bet Lorenzo pasiūlymas plantacijoje palikti atsakingą vadovą ir grįžti gyventi į Angliją išpūdį padarė netgi jam. Gven nenorėjo apie tai nieko girdėti. Jei jo širdis Ceilone, vadinasi, Ceilone bus ir jos širdis.

Išėjusi iš tualetu ir uždariusi duris, ji pamatė jį dideliame vestibulyje, stovintį nugara į ją, ir širdis jos krūtinėje suspurdėjo. Palytėjo karolius ant kaklo, pasitaisė, kad mėlynas lašelis atsidurtų pačiame viduryje, ir pati stebėdamasi savo jausmų stiprumu stovėjo ir gėrė jį akimis. Jis buvo aukštas, trumpų rudų plaukų, palei smilkinius kiek per anksti žilstelėjusių, plačia nugara. Tikras Vinčesterio mokyklos pavyzdys. Jis atrodė taip, lyg pasitikėjimas savimi tekėtų jo gyslomis, – tai buvo vyras, kurį moterys dievino, o vyrai gerbė. Be to, jis skaitė Robertą Frostą ir Viljamą Batlerį Jeitsą. Ji mylėjo jį už tai ir dar dėl to, kad jis puikiai žinojo, jog ji toli gražu nėra ta kukli mergaitė, kokia žmonės ją laikė.

Lyg pajutęs į save įbestas jos akis, jis staigiai apsisuko. Ji pamatė, kaip griežtos rudos akys prisipildo palengvėjimo, o veide išplinta šypsena – jis ėmė plačiais žingsniais eiti jos link. Jo žandikaulis buvo kvadrato formos, smakras – skeltas, o tai, kaip ir priekyje banguoti, o viršugalvyje nesuvaldomi plaukai, ją vedė iš proto. Jis vilkėjo šortus, tad ji matė įdegusias kojas – čia jis atrodė kur kas dulkinėsnis ir griežtesnis nei vėsiam Anglijos kaime.

Ji nekantraudama nulėkė jo pasitikti. Akimirka jis sustabdė ją ištiestos rankos atstumu, o tada suspaudė glėbyje taip smarkiai, kad ji vos pajėgė įkvėpti. Kai pagaliau liovėsi sukti ją ratu ir paleido, jos širdis vis dar lėkė šuoliais.

– Nė neįsivaizduoji, kaip tavęs pasiilgau, – tarė jis žemu ir šiurkštoku balsu.

– Iš kur sužinojai, kad aš čia?

– Paklausiau uosto prižiūrėtojo, kur nuėjo gražiausia moteris Ceilone.

Ji nusišypsojo.

– Labai malonu, bet, žinoma, aš tokia nesu.

– Vienas iš mieliausių tavo bruožų yra nesuvokimas, kokia tu žavi, – jis laikė abu jos delnus savuosiuose. – Atleisk, kad pavėlavau.

– Nesvarbu. Kai kas manimi pasirūpino. Sakė, kad tave pažįsta. Ponas Ravasingas – manau, toks buvo jo vardas.

Pastarąsias kelias minutes Lorensas žvelgė į ją taip atvirai, kad ji didžiavosi, jog tai mato visas pasaulis, bet dabar jis staiga susiraukė.

– Savis Ravasingas?

– Taip, – ji pajuto, kaip ant sprando pasišiaušia plaukeliai.

Jis susiraukė smarkiau. Ji pastebėjo pernelyg ankstyvas raukšles jam apie akis ir užsigeidė jas paliesti. Šis vyras gyvenime daug patyręs, ir jos akyse dėl to tik dar patrauklesnis.

– Nesvarbu, – tarė jis, atgavęs gerą nuotaiką. – Dabar aš čia. Prakeikta mašina sugedo. Laimei, Nikui Makgregorui pavyko ją sutvarkyti. Dabar grįžti jau per vėlu, tad užsakysiu mums kambarius.

Jiedu grįžo prie registratūros, jis sutvarkė reikalus su tarnautoju, tada lūpomis perbraukė jai per skruostą, ir ji, pajutusi aistros žiežirbas, dusliai iškvėpė.

– Tavo lagaminas bus atgabentas traukiniu, – tarė jis. – Bent iki Hatono.

– Žinau, kalbėjaisi su vyru uosto vadovybės pastate.

– Tiesa. Makgregoras pasirūpins, kad vienas iš kulių* atvežtų jį iš stoties bulių traukiamu vežimu. Ar iki rytojaus išsiversi su šiuo krepšiu?

* Mažiausiai apmokamas nekvalifikuotas darbininkas (dažn. nešikas) ar patarnautojas; juo-darbis (vert. past.).

– Turėčiau.

– Ar norėtum arbatos? – pasiūlė jis.

– O tu?

– O kaip manai?

Ji išsišiepė ir vos susivaldė nenusikvatojusi balsu, kai jis paprašė tarnautojo dvigubai greičiau nunešti jų daiktus į kambarius.

Jiedu susikibę rankomis priėjo prie laiptų, bet belipdama ji staiga susidrovėjo. Jis paleido ją, priėjęs atrakino duris ir jas atlapojo.

Ji žingtelėjo kelis paskutinius žingsnius ir pažvelgė į kambarį.

Pro aukštus langus, nudažydama sienas švelniai rausva spalva, liejosi vėlyvos popietės šviesa, margi šviestuvai abiejose lovos pusėse jau buvo įjungti, o kambarys kvepėjo apelsiniais. Žiūrėdama į šį vaizdą, akivaizdžiai paruoštą intymumui, ji pajuto kaistant sprandą ir ėmė jį kasytis. Pagaliau atėjo akimirka, kurią nuolat įsivaizduodavo, o dabar štai stovi tarpduryje ir delsia.

– Ar tau patinka? – paklausė jis šviečiančiomis akimis.

Ji jautė, kaip gerklėje stringa žodžiai.

– Mieloji?

– Labai, – išlemeno.

Priėjęs prie jos, jis paleido susegtus plaukus.

– Štai. Taip geriau.

Ji linktelėjo.

– Tuoj atneš daiktus.

– Manau, kelias akimirkas turime, – tarstelėjo jis ir piršto galiuku palietė jos apatinę lūpą. Bet tada, lyg gavus ženklą, pasigirdo beldimas į duris.

– Aš tik praversiu langą, – ji žingtelėjo atgal, džiaugdamosi, kad rado kaip nusišėpti nuo nešiko savo kvailą sutrikimą.

Jų kambario langai buvo į vandenyną, stumtelėjusi vieną jų ji nužvelgė sidabriškai auksines saulės nutviekstas bangų keteras.

Štai, ko ji troško, bet namai dabar regėjosi be galo toli, ir ji susivokė, kad akyse kaupiasi ašaros. Užsimerkusi klausėsi, kaip nešikas sudeda jų daiktus, o jam išėjus atsigrižo į Lorensą.

Jis kreivai jai šyptelėjo.

– Ar kas ne taip?

Ji panarino galvą ir įsispoksojo į grindis.

– Gven, pažvelk į mane.

Ji ėmė markstyti, o kambarys, regis, pritilo. Galvoje šuoliais lėkė mintys, ji nesusigriebė, kaip paaiškinti tą jausmą, kad yra įmesta į visiškai nesuvokiamą pasaulį, bet ir tai dar buvo ne viskas – nerimą jai kėlė ir tai, jog, atidžiai jo nužiūrinėjama, ji jautėsi tarytum nuoga. Nenorėdama pasiduoti gėdai, ji pakėlė akis ir lėtai, labai lėtai žengė kelis žingsnius jo link.

Atrodė, kad jį užplūsta palengvėjimas.

– Trumpam buvau sunerimęs.

Jos kojos ėmė tirtėti.

– Tai kvaila. Viskas taip nauja... Tu toks naujas.

Jis priėjo prie jos su šypsena.

– Na, jei tik tokios problemos, galime lengvai jas išspręsti.

Apsvaigusi ji prigludo prie jo, o jis ėmė krapštytis su sagomis jos suknelės nugaroje.

– Nagi, leisk man, – tarė ji ir ištiesusi ranką ištraukė sagą pro kilpelę. – Reikalauja įgudimo.

Jis nusijuokė.

– Vadinasi, teks įgusti.

Po valandos Lorensas jau miegojo. Įkaitinta ilgo laukimo, jų dviejų meilė buvo smarki, dar smarkesnė nei vestuvinę naktį. Ji prisiminė tas pirmąsias akimirkas šioje šalyje – tada regėjosi, kad kaitri Kolombo saulė išsunkė iš jos kūno visas jėgas. Bet klydo. Joje slypėjo gausybė energijos, nors dabar, gulint ir klausantis

padrikų garsų, sklindančių iš pasaulio už lango, rankos ir kojos buvo apsunkusios, o ji pati beveik snaudė. Juto, kaip įprasta darosi gulėti greta Lorenzo, ir su šypsena prisiminusi ankstesnį savo nerimą kiek pasimuistė, kad galėtų pažvelgti į jį, kartu ir toliau jusdama jo kūno galybę tose vietose, kur jie buvo susiglaudę. Visi kiti jausmai, regis, dingo, o visa jos meilė tilpo į šią tobulą akimirką. Viskas bus gerai. Dar minutę ar dvi ji gėrė į save jo vyrišką kvapą, stebėdama, kaip kambaryje ilgėja šešėliai ir atskuba tamsa. Giliai įkvėpusi užsimerkė.